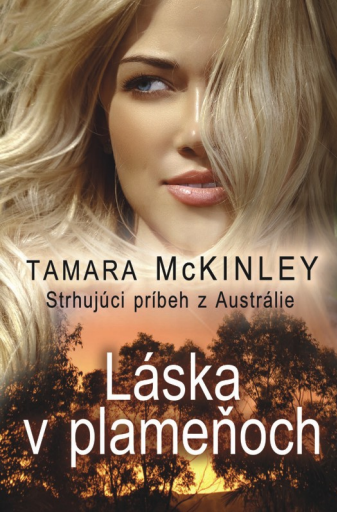

TAMARA McKINLEY

Strhující příběh z Austrálie

Láska v plameňoch

**TAMARA
McKINLEY**

Láska v plameňoch

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Zuzana Púčeková
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Z anglického originálu Tamara McKinley: Firestorm,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Quercus Editions Ltd, London 2013,
preložila Nina Mikušová.

*Tento príbeh je fiktívny. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom
autorkinej fantázie alebo sú súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť
so skutočnými udalosťami, miestami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

Copyright © 2013 by Tamara McKinley

All rights reserved

Translation © Nina Mikušová 2014

Cover Design © Peter Brunovský 2015

Cover Photo © iStock.com/Lighthousebay

© iStock.com/ekomasova

Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2015

ISBN 978-80-220-1830-2

Oveľa skôr, ako do Austrálie prišli belosi, si aborigéni uvedomili dôležitosť ohňa, ktorý očisťuje a odstraňuje zvyšky starej vegetácie, a tak regeneruje, rozširuje a obnovuje kolobeh života v buši vnútrozemia.

Keď však požiar ohrozí rozľahlé a niekedy nejednotné spoločenstvo ľudí, prinesie nielen skazu a strach, ale ich aj prinúti sledovať spoločný cieľ – požiar zvládnuť a prežiť. Po takomto požari nastáva šanca zbaviť sa prastarej nenávisti, dávnej ľútosti či smútku, začať si odznovu budovať život a podporovať to, na čom záleží najviac. V popole minulosti totiž driemu zárodky nových začiatkov a nádej do budúcnosti, neskalená tým, čo jej predchádzalo.

Brisbane 1946

Uvedomoval si, že v zle padnúcom obleku, ktorý mu ktosi daroval z ľútosti, pôsobí čudne, no vo vrecku mal peniaze a v tanistre prepúšťaciu správu z armády. Fakticky bol slobodný človek.

Keď zastal na brehu rieky Brisbane a zahľadel sa na hladinu, do očí mu vstúpili slzy, ale oslepujúci lesk vody za to nemohol. Za slzy, čo sa mu kotúľali dolu chudou tvárou, sa nehanbil. Čakal veľmi dlho, kým sa mohol vrátiť domov do Austrálie, v hlave i srdci si uchovával vône, obrazy a zvuky ako sladký prísľub, ktorý mu bol oporou zoči-voči hrôzam vojny v džungli a utrpeniu v japonskom zajateckom tábore. Návrat domov mu však nepriniesol úľavu, aj po dlhých mesiacoch strávených v nemocnici ho stále máтали zlé spomienky. Teraz musel čeliť ďalšiemu, oveľa nebezpečnejšiemu nepriateľovi.

Mal tridsaťštyri rokov a videl veci, aké by sa nikomu nemali nikdy prihodiť – prežil tie najhoršie neľudskosti, aby napokon zistil, že jeho zoslabnuté, utýrané telo napadla rakovina a že onedlho zomrie. Irónia jeho situácie ním hlboko otriasla a zatiaľ čo si utieral slzy a usiloval sa upokojiť, v duchu preklínal krutý osud.

Len čo sa cítil pripravený znovu čeliť svetu, prehodil si cez kostnaté plece tanistru, odvrátil sa od rieky a zamieril na železničnú stanicu. Dnes ráno nemocnicu opustil napriek zákazu lekára, ale domnieval sa, že doktor chápe jeho potrebu využiť čas, čo mu ešte zostáva, a tešiť sa z chvíľkovej slobody, hľadať akýsi pokoj.

Nenáhľivo prešiel rušným mestom, žasol nad novými budo-

vami a cieľavedomosťou ľudí. Po toľkých rokoch podriaďovania sa príkazom a šikanovania sa cítil nesvoj, že je zrazu voľný, miatol ho hluk premávky a hemženie náhliacich sa chodcov. Odkedy odtiaľto odišiel, mesto sa zmenilo – veď napokon aj on –, a teraz sa tu cítil ako cudzinec, neviditeľný, chudý tieň, ktorý nestojí ani za pohľad.

Nezáujem ľudí mu neprekážal; pokračoval v ceste, lebo jeho srdce a myseľ sa upriamovali na miesto ďaleko odtiaľto – na miesto, kde ticho narúša iba šum stonajúceho vetra v lístí eukalyptov, kde sa pod nezmernou oblohou rozprestierajú nekonečné pláne úrodnej červenej zeme a krovinatých pasienkov a kde čisté, jasné svetlo dopadá na staré klokanie chodníčkov, ktoré ho napokon dovedú domov.

Hlboké dunenie hromu sa rozliehalo nad plánami vnútrozemia, obloha sa zatiahla búrkovými mračnami, nad vrchmi šľahali vidlicovité blesky a zrkadlili sa v nízkej hladine riek a jazierok. Panovala nesmierna horúčava, vzduch sa chvel elektrickými výbojmi mohutnej búrky, ktorá sa tvorila v juhozápadnej časti Morgan's Reachu. Zúfalí farmári postávali na vyprahnutej pôde, hľadeli nahor na tie hrozivé mračná a modlili sa, aby tentoraz búrka prepukla a po troch dlhých rokoch čakaní konečne prišiel dážď.

Morgan's Reach jestvuje len vďaka prírodnému prameňu, ktorý vyteká aj v tých najsuchších rokoch. Malá osada, pozostávajúca z ledva dvadsiatich obydľí, leží hlboko vo vnútrozemí Queenslandu, ďaleko od hradskej na konci kľukatiacej sa poľnej cesty. Hlavná ulica je dlhá dva a pol kilometra a dosť široká, aby po nej prešiel volský záprah, no vedie iba k dobytčím a starým aborigénskym i zvieracím chodníčkom, ktoré pretínajú okolitý buš. Nijaké ukazovatele smeru k mestečku Morgan's Reach tam nenájdete, pretože ľudia, čo žijú a pracujú na rozľahlých ovčích a dobytčích farmách, vedia, kde sa nachádza, a že vďaka jeho zemepisnej polohe zostáva pred cudzincami skryté.

Rhys Morgan, starý otec Rebeccy Jacksonovej, bol lekár, bádateľ, dobrodruh, mecenáš a excentrik, ktorý na túto odľahlú oázu nadabil už v roku 1889. Keď si uvedomil, že je to ideálne miesto na vybudovanie nemocnice, štyridsiate narodeniny oslávil položením základného kameňa nemocnice a pomenovaním osady po sebe. Potom potreboval už len manželku.

Gwyneth Daviesová mala dvadsať rokov a ustavične bola vystavená naliehaniu rodičov, aby sa vydala za niekoho, kto by podľa nich zvýšil ich prestíž v brisbanskej spoločnosti. Jej odhodlanie už začínalo ochabovať, keď na chodníku pred obchodom s textilom doslova vrazila do Rhysa Morgana. Za tú krátku chvíľku, kým si pozbierala veci a prijala jeho pozvanie na šálku čaju do blízkej kaviarne, sa Gwyneth stihla zaľúbiť.

Napriek dobrej výchove bola Gwyneth tvrdá Walesanka a nedala sa len tak ľahko zastrašiť vyhliadkou na život vo vnútrozemí, no vedela, že s týmto vzrušujúcim, energickým mužom po boku sa rúti do dobrodružstva.

Bola to však žena pevných zásad, a keď prvý raz zazrela chatrč z prútia a plechu, v ktorej mali podľa novomanžela bývať, dala mu veľmi jasne najavo, že to ani najmenej nemá v úmysle. Rhysa táto rázna mladá žena, s ktorou sa oženil, úplne ohromila, a hneď si uvedomil, že ak si ju chce udržať, musí postaviť skutočný dom. Gwyneth sledovala výstavbu obydlia prísny okom až do najmenších podrobností, a keď sa presvedčila, že jej dom vyhovuje, rozložila nábytok, vysúkala si rukávy a vrhla sa do nového života plného výziev.

Nasledujúce desaťročia Gwyneth pracovala v nemocnici po Rhysovom boku, opatrovala chorých a utešovala ich pred smrťou. V tomto primitívnom prostredí znášala muchy a prach, naučila sa zvládnuť požiare, záplavy, horúčavy a suchá, vychovala šesť detí a presvedčila školský úrad, aby do malej školy, ktorú dala postaviť v centre mestečka, poslal učiteľa.

Rhys sa zblížil s troma zo svojich vnúčat, s Millicent, Rebeccou a Terenceom, a žil dosť dlho, aby spoznal aj pravnuka Dannyho. Dožil sa vysokého veku, deväťdesiatky, no napokon

na jar roku 1939 podľahol drsným životným podmienkam a stresom svojej rozsiahlej praxe. Gwyneth takto prišla nielen o manžela, ale aj o najdrahšieho, najbližšieho priateľa a stále za ním smútila. No ďakovala Bohu, že odišiel v pokoji, s vedomím, že najstarší syn Hugh bude pokračovať v jeho celoživotnom diele a že Hughova manželka Jane a ich dcéra Rebecca mu budú stáť po boku.

Nemocnica sa od tých dávnych čias zmenila a služby, aké teraz ponúkala, boli oveľa modernejšie. Namiesto starej, polorozpadnutej chatrče na rozľahlom pozemku stála prízemná drevená budova, tienisté verandy a nazeleno natreté okenice ponúkali aj v tých najhorúcejších dňoch chladok a výhľad na poľnú cestu, ktorá vyúsťovala na hradskú. V nemocnici bolo jediné oddelenie, izolačka pre pacientov s infekčnými chorobami, vyšetrovňa s malou operačnou sálou pre akútne prípady, kuchyňa a kúpeľňa s toaletou. Lieky sa držali pod zámkom za masívnymi dverami a vysielacskou sa dalo spojiť so susednou usadlosťou, kde s rodičmi bývala Rebecca s deväťročným synom Dannym.

Rebecca zatvorila všetky okenice, aby dnu nepreniklo prudké poľudňajšie slnko, takže na nemocničnom oddelení vládlo šero a relatívny chladok. Škrípajúci stropný ventilátor však horúčavu veľmi nezmiernoval, a keď chodila po oddelení, aby skontrolovala šiestich pacientov, v duchu si spravila poznámku, že ho musí dať naolejovať, kým niekoho nedoženie k šialenstvu.

Naškrobená zástera jej šušťala, keď v topánkach s gumenou podrážkou svižne prechádzala popri lôžkach. Zvyčajne neboli všetky lôžka obsadené, ale žiaden z týchto prípadov sa Le-teckej zdravotníckej službe nezdal taký vážny, aby ho dala previezť do hlavnej nemocnice v Brisbane. Väčšina pacientov by mohla ísť na druhý deň domov. Keď sa ubezpečila, že pacienti sa po obede cítia dobre, nechala ich podriemkavať a vyšla na verandu.

Nad širokou poľnou cestou sa chvel horúci vzduch, ani lís-

tok sa nepohol, taký bol ťažký, a bolo v ňom cítiť meď, čo ohlasovalo búrku. Eukalypty okolo takmer vyschnutého jazierka vädli, vtáky nespievali a slnko pražilo na strechy z vlnitého plechu a ostrovčeky žltnúcej trávy. Poriadne nepršalo už vyše troch rokov a hrozba požiarov narastala každým dňom, zatiaľ čo farmári na odlahľých dobytčích a ovčích farmách sa úporne snažili nakrmiť a napojiť scvrkávajúce sa stáda.

Rebecca si rozopla horný gombík modro-bielych pásikavých šiat, vďačná, že nemá naškrobený golier a manžety, aké musela nosiť počas školenia v Sydney. Skontrolovala čas na hodinkách pripnutých na náprsenke zástery, pozrela na tmavé mračná zbierajúce sa na západe a potom sa zahľadela na opustenú cestu, ktorá viedla cez malú osadu. Po Dannym nebolo ani stopy, hoci mu celkom jasne prikázala, že sa musí vrátiť do dvanástej. Ak to takto pôjde ďalej, pomyslela si zachmúrene, hrozí, že zmešká zajtrajšiu oslavu svojich narodenín.

Zahryzla si do pery, lebo si namrzene spomenula, ako ju dnes ráno odmietol počúvať, keď sa mu znovu pokúšala vysvetliť, že jeho otec Adam je mŕtvy a niet najmensej nádeje, že sa vráti – a ako odpochoďoval von a zatresol za sebou sieťové dvere. Zvyk jej syna potulovať sa bušom v nej vyvolával obavy – a najmä dôvod, prečo to robil. Dúfala, že teraz, keď začal chodiť do internátnej školy v Brisbane, z tejto posadnutosti vyrastie a uvedomí si, že je to len detská fantázia zrodená z hlbkej túžby – no zdalo sa, že sa nič nezmenilo a že tieto školské prázdniny budú prebiehať rovnako ako predchádzajúce.

Rebecca dlho a úporne premýšľala, ako na Dannyho ísť – dokonca sa vybrala autom sto kilometrov na sever do Killigarthu, aby požiadala o radu svoju najlepšiu priateľku Amy Blakovú. Obe sa nachádzali v podobnej situácii, aj Amy bola vojnová vdova, jej manžel John zahynul v Malajzii tak ako Adam. Amy žila s rodičmi na ich dobytčej farme, takže rovnako ako Rebeccu aj ju rodina zahŕňala láskou a podporou, čo jej pomohlo prekonať bolestné obdobie trúchlenia a venovať sa výchove syna Georgea, rovesníka Dannyho. Ani múdra a roz-

vážna Amy jej však nevedela poradiť, a tak sa Rebecca občas cítila veľmi osamelá.

Nespokojná sama so sebou a s faktom, že sa začína ľutovať, Rebecca vyšla z tieňa verandy cez sieťové dvere a zbehla dolu schodmi do páliaceho slnka. Na vrtochy počasia vo vnútrozemí bola zvyknutá, pretože v Morgan's Reachi sa narodila a strávila tu takmer celých tridsať rokov; bolo však smutné sledovať, ako milovanú záhradu jej matky pustoší dlhotrvajúce sucho.

Po vyschnutom trávniku zamierila k domu rodičov. Všimla si, že otcova dodávka je zaparkovaná pri schodoch. Strčila do sieťových dverí, ktoré chránili pred hmyzom verandu a dom. Od jej detstva sa tu veľa nezmenilo, nábytok bol odjakživa otlčený, záclony a koberce vyblednuté od slnka, no bol to domov – útočisko, kam sa s Dannym mohli uchýliť, keď bolo jasné, že Adam sa už z vojny nevráti.

Jej rodičia, Hugh a Jane, sedeli v ošumelej kuchyni pri stole nad zvyškami chvatného obeda. Hugh pôsobil vyčerpane, pod očami sa mu črtali tmavé kruhy, no Jane v rovnošate zdravotnej sestry bola pokojná a elegantná ako vždy.

„Nevideli ste Dannyho?“ spýtala sa Rebecca.

Hugh pokrútil hlavou. „Práve som sa vrátil z Warratahu a cestou som ho nezazrel. Prečo? Znovu sa stratil?“

Rebecca prikývla a zvrtila sa späť k dverám. „Idem sa pozrieť, či nie je u starej mamy.“

„Príliš sa o toho chlapca bojíš,“ podotkol Hugh a mohutne zívól. „Zajtra bude mať desať rokov a v buši sa vyzná.“

Rebecca si s matkou vymenili sprisahanecké pohľady, pretože obe sa báli o Dannyho rovnako – a nemalo to nič spoločné s tým, že buš pozná a vie, aké mu tam hrozí nebezpečenstvo. „Možno,“ prikývla, „ale správa sa ako divoch a je načase, aby sa naučil poslúchať.“

Vyšla von a po prázdnej hlavnej ulici zamierila k domu na rohu. Stará matka Gwyn bývala v peknom prízemnom drevenom dome na pilótach oproti nemocnici, ale za chrbtom už

mal buš. Danny ta veľmi rád chodil Gwyneth pomáhať starať sa o jej zbierku chorých a opustených zvierat a počúvať nekonečné historky o starých časoch. Ak ho tam nenájde, bude musieť zísť za Sarah k chatrčiam domorodcov na okraji mestčka a zistiť, či nezmizol aj jej syn Billy Blue. Tí dvaja spolu ustavične paktovali a nedbala by sa stavať, že zasa niekde voľáčo vystrájajú.

Keď zdvihla západku na záhradnej bránke, začula hučanie uháňajúceho auta. Obrátila sa a zbadala, že je to Ben Freeman, miestny šéf požiarnikov, a keď pred ňou prudko zabrzdil, zahalil ju kúdol zvráteného prachu.

Aj keď sa potešila, že ho vidí, privítala ho so zachmúrenou tvárou. „Ďakujem ti, Ben,“ zamrmala a pokúšala sa ako-tak striasť prach zo zástery a šiat. „Dnes ráno boli čisté, teraz sa budem musieť prezliecť, než sa vrátim na oddelenie.“

„Prepáč, Becky,“ zašomral, vystúpil z dodávky a nenáhľivo sa pohol k nej.

Vôbec nevyzeral, že ho to mrzí – nie, keď sa tak hlúpo škeril. Ten úškrn jej však rozbúchal srdce a rozochvel celé telo, takže by mu asi mala odpustiť. „Prečo taký zhon, deje sa niečo?“ zaclonila si oči pred slnkom a premeriavala si ho od číziem, menčestrových nohavíc a károvanej košele napínajúcej sa na širokom hrudníku až k tvári.

„Chcel som ťa chytiť cez obednú prestávku,“ zahľadel sa na ňu spod striešky klobúka sýtomodrými očami. „Rozmýšľal som, či by si dnes s Dannym neprišla ku mne na večeru.“

„To by bolo fajn, Ben, ale Danny znovu zmizol v buši, a keď sa mi ho podarí nájsť, zamknem ho na zvyšok dňa do izby.“ Usmiala sa naňho, aby zmiernila svoje odmietnutie. „Škoda. Možno inokedy?“

Vopchal si ruky do vreciek nohavíc, oprel sa chrbtom o dodávku a prekrižil si dlhé nohy v členkoch. „Hádam môžem ešte trochu počkať,“ dodal potichu, „ale je to už takmer rok, Becky. Dúfal som, že náš vzťah by mohol byť trvalejší.“

Dovolila mu, aby ju chytil za ruku a pritiahol k sebe. „Aj bu-

de, Ben, sľubujem,“ povedala. „Ale Danny si na to musí zvyknúť a ešte nie je pripravený. Prosím ťa, buď trpezlivý.“

„Pokúsím sa, Becky, ale nie je to ľahké,“ zamrmľal.

Jeho oči ju fascinovali, na jeho opálenej tvári si všimla vejáriky jemných vrások. V tridsiatich piatich rokoch bol Ben príťažlivý muž a vedomie, že ju miluje, chce sa s ňou oženiť a starať sa o Dannyho, ju spaľovalo väčšmi ako pražiacie slnko.

„Som si istá, že zajtra si nájdeme zopár pokojných minút, keď bude Dannyho oslava v plnom prúde,“ hlesla. „A okrem toho na budúci mesiac bude športový deň. Čo keby sme naň šli všetci traja a urobili si radosť?“

„Hm, to by bolo fajn. Mám prísť po vás?“

Zamyslela sa a potom pokrútila hlavou. „Asi bude lepšie, ak sa stretneme až tam.“

„Nebodaj si o nás dvoch začala pochybovať, či čo?“ Výraz tváre sa mu zmenil a oči mu zahmlila neistota.

Rýchlo sa poobzerala dookola a zľahka ho pobožkala na líce. „Ani na minútu,“ ubezpečila ho. „Ty si muž stvorený pre mňa, Ben Freeman,“ dodala potichu, „a nemienim o teba prísť. Ale dobre vieš, ako sa tu klebetí – ešte chvíľku si to nechajme pre seba, dobre?“

Uškrnul sa. „Asi mi to zatiaľ musí stačiť.“

Zachichotala sa. „Zrejme áno. A teraz už naozaj musím ísť.“

„Tak teda prídem po teba neskôr,“ navrhol túžobne. Keď prikývla, stiahol si klobúk do čela a otvoril dvere auta. „Poobzerám sa po Dannym,“ sľúbil, „a ak naňho narazím, priveziem ti ho domov.“

Rebecca sledovala, ako odchádza v kúdole prachu. Chudák Ben sa už raz poriadne popálil, keď od snúbenice dostal list na rozlúčku, zatiaľ čo bojoval proti Rommelovej armáde v Egypte – a bolo úplne jasné, že si začína klásť otázku, či Rebecca berie ich vzťah naozaj vážne.

Zhlboka si vzdychla a vykročila po chodníku k zadnej časti domu starej mamy. Obaja boli poznačení vojnou, každý svojím spôsobom. Čas však všetko vylieči a už boli pripravení

vykročiť spolu v ústrety novej budúcnosti. Kameňom úrazu zostával Danny a Rebecca nijako nemôže vyjsť na svetlo s novým vzťahom, kým sa jej syn nezmieri s myšlienkou, že jeho otec je mŕtvý.

Dnes sa Gwyneth naozaj cítila na tých sedemdesiatsedem rokov, čo mala, no bol by v tom čert, keby dovolila, aby jej akési nepríjemné pocity bránili v povinnostiach. Ignorovala bolesť v kolenách a pleciach, nakrmila najnovší prírastok, osirelé kľokanie mláďa, vopchala ho do obliečky na vankúš a priviazala na zábradlie verandy. Dokopy tam viseli štyri obliečky, každá obsahovala dlhonohé bremeno a starostlivosť o ne jej zaberala pomerne veľa času, najmä keď mala toľko iných povinností. Práve teraz jej Danny chýbal najväčšmi, a tak letmo zauvažovala, kam sa asi dnes ráno vybral.

„Dobrý deň, stará mama. Je Danny u teba?“

Gwyneth sa obrátila a vlúdny úsmev jej stuhol na tvári, keď postrehla, aká je Rebecca znepokojená. „Nevidela som ho od včerajšieho večera, keď prišiel nakŕmiť Wallyho,“ odvetila. „Prečo? Zase sa vyparil s Billym Blue?“

Rebecca si zahryzla do pery. „Vyzerá to tak,“ zašomrala nalezostene, „ale keď ho dolapím, dostane poriadnu poza uši za to, že ma neposlúcha.“

Gwyneth pokrčila plecami, pokúšajúc sa zľahčiť jej obavy. „Je ešte chlapec,“ chlácholila ju, „a chlapci zriedka robia to, čo sa im káže. Ja by som sa neznepokojovala, Rebecca. Dobre pozná buš a vráti sa, keď vyhladne.“

„O to nejde, stará mama, a ty to vieš.“ Rebeccine modré oči sa zaleskli slzami, za uši si zastrčila pramene svetlohnedých vlasov. „Myslela som si, že to bude teraz iné, keď je väčšinu roka v škole. Ale zdá sa, že stále nie je schopný pochopiť...“ Rýchlo zaklipkala očami a pevne si založila ruky na prsiach. „Pokúšala som sa s ním dnes ráno hovoriť, ale trielil von, nechcel ma počúvať. Akoby ma trestal zakaždým, keď odíde do buša, a ja neviem, čo mám robiť, stará mama,“ priznala ticho.

Gwyneth si o tom myslela svoje, ale vedela, že Rebecca nemá náladu na mentorovanie. Danny a jeho matka si v mnohom boli veľmi podobní, nevedeli si vážiť dobrú radu bez ohľadu na to, ako bola mienená. No Rebecca si v posledných rokoch prešla peklom a zaslúžila si všetku pomoc, akú mohla dostať. „Skúsím sa s ním znovu porozprávať,“ slúbila, „no nečakaj zázraky, Becky. Je ťažké zmieriť sa s tým.“

„George Blake je v rovnakom veku, ale už sa zmieril s tým, že sa John nevráti. Dúfala som, že teraz, keď sú spolu v škole v Brisbane, Danny bude nasledovať jeho príklad,“ usmiala sa smutne.

„Je to bystrý chlapec, ktorý priveľmi premýšľa,“ poznamenala Gwyneth sucho, „no nakoniec bude musieť prijať realitu. A urobí to, Becky. Ver mi.“

„Dúfam, že máš pravdu,“ vzdychla si. „Ťahá sa to už dosť dlho a zakaždým, keď zmizne v buši, sa to všetko vráti – a ja sa potrebujem toho už zbaviť a začať znovu.“

Gwyneth sa láskyplne zahľadela na vnučku. „Presne to musíš urobiť,“ prikývla rázne. „Si ešte mladá a zdá sa, že Ben Freeman je dobrý muž.“

Rebecca sa začervenala. „Odkiaľ vieš o Benovi?“

Gwyneth sa pobaveno zasmiala. „Hoci som stará, nie som slepá ani hluchá. Všimla som si, že do mestečka chodievala oveľa pravidelnejšie – a vidím, ako sa k nemu správaš.“

„Radšej by som už mala ísť,“ zašemetila Rebecca, líca jej horeli. „Otec je unavený, celú noc nespál, mame sa nadnes popoludní ohlásili nejaké návštevy a okrem toho ešte treba zariadiť milión vecí na oslavu Dannyho narodenín. Ak toho mladého chuligána uvidíš, povedz mu, nech pohne tým svojím chudým zadkom, inak uvidí.“

Gwyneth ju sledovala, ako odchádza. Napokon si zo spotenej tváre odhrnula uvoľnené pramene sivých vlasov, poutierala si zafúľané ruky o nohavice a napravila si lem voľnej bavlnenej košele. Nikdy neprikladala veľkú váhu móde alebo mejkapu, po všetky tie roky, čo tu žila, bolo praktickejšie a pohodlnejšie

nosiť hrubé čižmy a staré, obnosené oblečenie. Dnes však cítila tú horúčavu, vnímala pach medi v ovzduší a hroziacu búrku – a to nielen vonku, ale aj v jej vlastnej rodine.

Ešte vždy ponorená do myšlienok nad Rebeccinou neradosťou situáciou, siahla po palici a klobúku so širokou strieškou a opatrne zišla dolu schodmi z verandy skontrolovať zvyšok zverinca.

Výbeh pre sliepky a voliéra boli umiestnené v tieni stromov na konci záhrady, kde sa už pomaly začínal buš a pásli sa divé kozy. Koterce vedľa výbehov boli určené pre zranené a osirotečné zvieratá, ktoré jej ľudia prinášali, a ona tam každý deň trávil celú hodinu, udržiavala ich v čistote a starala sa o ne.

Bol tu pestrofarebný lori so zlomeným krídlom, párik osirotených vačíc, zopár jašteríc s rôznymi zraneniami, kengura skalná zotavujúca sa zo škaredého abscesu a vombatie mláďa, ktoré sa nanešťastie narodilo počas dlhotrvajúceho sucha a uhynulo by od hladu, keby ho nenašla schúlené v opustenom brlohu.

Loriho už onedlho bude môcť pustiť na slobodu a vačiciam sa darilo. Jašterice pospávali v dierach vyvrátených v konároch stromov, takže bolo ťažké zistiť, ako na tom sú, a absces malej kengury skalnej sa pekne hojil. Spokojne prikývla, rozhlíadla sa okolo seba a všimla si, že Wally, vombatie mláďa, nie je v brlôžteku pod verandou. Nepochybne sa túla niekde nablízku a stvára všelijaké huncútstva – presne ako malý Danny.

Nasypala sliepkam a chvíľu ostala stáť v tieni korún stromov. Doprial si krátky oddych od slnka a obzerala sa okolo seba. Osada Morgan's Reach možno bola izolovaná a obyvateľstvo roztrúsené – ale zároveň to bolo pevne zomknuté spoločenstvo, ktoré však neuniklo temným, tragickým udalostiam oboch svetových vojen.

Dve generácie mladých austrálskych mužov vypočuli volanie do zbrane z Anglicka – krajiny, ktorú stále pokladali za svoju vlasť – a húfne sa hrnuli do armády, dychtiví bojovať a dokázať svoju odvahu. Vidiecke farmy nechali na pleciach

žien, aborigénskych honcov a tých, čo boli pristarí, primladí alebo neschopní nastúpiť vojenskú službu, a verili, že keď sa to všetko skončí, vrátia sa domov. Ale tak ako Rebeccin Adam a John Amy Blakovej, mnohí sa nevrátili a ich stratu všetci ťažko niesli.

Gwyneth zrazu pocítila známy osteň smútku, no keby dovolila, aby ju ovládol, nikomu by to neprospeľo, a tak sa v spomienkach vrátila do dávnejšej minulosti. Osada Morgan's Reach, odkedy sem pred mnohými rokmi prišla s Rhysom, sa rozrástla. Gwyneth sa na perách objavil ironický úsmev, keď si spomenula, ako ju šokovalo zistenie, že Rhysovu rajskú záhradu vlastne tvorí zopár polorozpadnutých drevených domcov, úbohých plechových búd a chatrčí z blata a prútia.

Vysvitlo, že nemocnica, ktorou sa Rhys tak pýšil, je drevená chatrč na pilótach s jedinou miestnosťou, verandou a prehýbajúcou sa strechou – a ich budúci údajný domov nevyzeral o nič lepšie. Nemal dvere ani okno, namiesto dlážky bola udupaná hlina a variť sa dalo len na poľnej piecke, ktorá stála vonku vedľa koryta na umývanie a mangľa. Bolo to na míle vzdialené od jej pohodlného domova v Brisbane, a tak mu bez obalu oznámila, že tu bývať nebude.

Gwyneth sa zachichotala. Chudák Rhys. Vtedy ešte netušil, že jeho manželka má takú pevnú vôľu, no postupom rokov sa jej guráž naučil obdivovať a spokojne prežili dlhé, šťastné manželstvo.

Vtedy bol v Morgan's Reach iba malý kostolík, krčma a obchod so zmiešaným tovarom pozdĺž jedinej poľnej cesty, ktorú rozšírili, aby po nej mohli hnať čriedy dobytky a oviec k napájadlám cestou na trh, a tiež volské záprahy s balmi ovčej vlny a zásobami.

Bol to drsný kút sveta, najmä pre ženy, čo sa tu usadili, pretože potulní strihači oviec, honci a voliarci sem prichádzali prepiť výplatu, a kým sa pohli ďalej, často sa medzi sebou pobili. Malý kmeň miestnych aborigénov nedôveroval nikomu a len niektorí domorodci sa odvážili v mestečku ukázať; dáva-

li prednosť starému spôsobu života v tradičných táboriskách v buši a neraz na celé mesiace odchádzali do divočiny.

Gwyneth sa zmenila tvár, keď sa zamyslela nad zmenami, aké tu v uplynulých päťdesiatich rokoch nastali. Honci a strihači oviec sem ešte vždy prichádzali opíjať sa a biť, ale mestečko už malo lepšiu povesť, pretože tu žilo viac žien a hlavnú ulicu lemovali stabilnejšie domy s drevenými plotmi a natretými sieťovými dverami proti hmyzu.

Jednoduchý kostolík s jedinou miestnosťou stál na severnom konci ulice a za ten čas sa vôbec nezmenil, zopár otlčených lavíc a starý kuchynský stôl namiesto oltára tvorili celý jeho inventár. Vikár však už nemusel bývať v stane, farníci mu postavili pekný dom hneď vedľa cintorína. Len veľká škoda, že reverend Algernon Baker, najnovší obyvateľ fary, bol prísny, nespoločenský človek, ktorého nikto nemal rád. Jeho nemeslá, krehká manželka Frances sa síce usilovala zlepšiť postoj verejnosti k manželovi, no kazili jej to ich nepodarení synovia-dvojčatá, ktorí vymýšľali samé lapajstvá a narobili si kopec problémov.

Gwyneth si pomyslela na budovu školy stojacu na susednom rozľahlom pozemku. Viedla ju schopná mladá učiteľka Emily Harrisová, ktorá bývala vo vedľajšom malom domčeku. Stará cirkevná sála už dávno zhorela, a tak škola plnila ďalšie funkcie – slúžila aj ako tanečná sála a miesto stretnutí počas víkendov.

Popred obchod so zmiešaným tovarom viedol drevený chodník zatienený celtovinou, obďaleč stálo viacero malých drevených domov a kováčska dielňa Charleyho Sawyera, ktorý mal dlhoročný spor so svojimi dvoma starodievockými susedkami, pretože jeho starý, nespôsobný pes sa chcel nasilu zbližovať s ich chlpatou sučkou. Oproti stála policajná stanica – hoci bolo až smiešne nazývať ju takto vznešene, pretože Jake Webber úradoval doma, v prednej izbe, a väzenskú celu predstavoval obyčajný prístrešok vzaďu za domom.

Zopár aborigénov ešte vždy žilo tradičným spôsobom, no

väčšina obývala chatrče na severnom okraji osady, kde sa kedysi nachádzalo staré táborisko v buši. Postupne sa do spoločenstva integrovali, na dobytčích farmách pracovali ako ná denníci a honci, a práve Gwyneth mala veľkú zásluhu na tom, že posielali svoje deti do školy.

Bert a Sal Davenportovci, ktorí viedli hotel Pes a honec s výhodnou polohou blízko kostola, nesmeli domorodcom vo výčape nalievať, no starý lišiak Bert vedel, ako obísť zákon, a predával im pivo cez zadné okienko. Bohužiaľ, následkom bolo zopár pomerne vážnych ruvačiek, pretože domorodci veľmi alkohol neznášajú, a tak obyvatelia osady nedávno začali tlačiť na Jaka, aby Berta nejako umravnil. Niežeby sa tým niečo zmenilo, pomyslela si Gwyneth sarkasticky, pretože aborigéni si vedia vyrobiť pálenku z bobúľ a listov nazbieraných v buši.

V myšlienkach sa vrátila späť k svojmu domu. Pôvodná usadlosť už dávno ľahla popolom a ďalšiu stavbu zničili termity. Namiesto nich tu teraz stál pevný drevený dom na železných pilótach, obitý plátni plechu proti bielym mravcom. Veranda so sieťou proti hmyzu sa ťahala okolo celého domu a aj v tých najhorúcejších dňoch ponúkala tieň a relatívne chladné miesto na nočný spánok.

Danny a jeho kamarát George Blake tu cez školské prázdniny veľmi radi spávali, no Gwyneth šípila, že nezriedka sa v noci vybrali von do buša, a z toho mala veľký strach. Divočina bola potme nebezpečná bez ohľadu na to, ako dobre ju poznáte, a aj keď chlapcov zvyčajne sprevádzal ich aborigénsky kamarát Billy Blue, Gwyneth nemala pokoj, kým nepočula, že sa vrátili.

Zhlboka si vzdychla. Je fajn mať tu znovu deti, lebo päťoro jej vlastných potomkov vyletelo z hniezda už pred rokmi a rozišlo sa do všetkých kútov Austrálie. Vídavala ich zriedka a jediný skutočný kontakt mala s vnučkou Millicent, dcérou Bethany, ktorá sa nedávno spolu s manželom prisťahovala na neďalekú farmu Carey Downs, kde si obaja našli prácu.

Hugh, jej najstarší syn, vyštudoval za lekára a bol jediný, kto

sa vrátil späť do rodného mestečka, no mal už po päťdesiatke a Gwyneth si uvedomovala, že napriek Leteckej zdravotníckej službe a výdatnej pomoci Jane a Rebeccy začínalo byť toho naňho priveľa. Svitala istá nádej, že Janin syn Terence by mohol pokračovať v rodinnej tradícii, len čo získa kvalifikáciu, no Gwyneth o tom silno pochybovala, pretože poznala jeho manželku Sandru, a tá by sa sem vôbec nehodila.

Hoci si uvedomovala, že rojčením len stráca čas, ďalej sa opierala o palicu a tešila sa z chladivého tieňa stromov. Záhrada nie je bohvieaká, pomyslela si, ako prechádzala pohľadom po strapatých trsoch trávy, holých ostrovčekoch červenej hliny, bujnejúcej verbene a burine. Vôbec sa to nedalo porovnať so sviežimi trávnikmi a omamne voňajúcou ružovou záhradou, aké si pamätala z detstva – no už nie je vo Walese a množstvo dažďovej vody, ktoré tu spadlo za uplynulé tri roky, by nezaplnilo ani čajovú šálku.

Pri pomyslení na čaj sa pobrala domov. Keď prechádzala popri veľkej vtácej klietke vedľa sieťových dverí, pozdravil ju manželov sírovožltý kakadu chocholatý.

„Zdravím, zdravím,“ zaškriekal a natriasal sa na bidle, až sa mu ježil svetložltý chochol.

„Aj ja ťa zdravím, Coco,“ odvetila Gwyneth, doliala mu do misky vodu a nasypala zopár semienok.

„Pekný chlapec, pekný chlapec, chrrf.“ Coco sa tak vrtel, až stratil rovnováhu a takmer spadol dolu hlavou. Horko-ťažko sa mu podarilo zachytiť pazúrikmi o bidlo, prudko zamával krídlami. Mal naozaj výstižné meno, bol to rodený šašo.

„Si obyčajný starý pochábel,“ láskyplne zamrmlala Gwyneth. „Nemám veru čas tu postávať a hľadiť na teba celý deň. Musím upiecť narodeninovú tortu.“

Otvorila sieťové dvere, nechala ich za sebou zaklapnúť, vošla dovnútra a zamierila do kuchyne. Všetky okenice boli zatvorené, aby sa dnu nedostalo slnko, no ona svetlo nepotrebovala. Každý zaprášený kút v tomto prepchatom dome poznala naspamäť.

Ešte než Rhys stretol Gwyneth, precestoval celý svet a bol nadšeným zberateľom umeleckých artefaktov a kuriozít. Gwyneth ich zväčša pokladala za haraburdy, ktoré nemajú v obývačke čo robiť, no nemala srdce zbaviť sa ich, keď manžel odišiel na večnosť; natoľko sa stali súčasťou jej života, že ich sotva vnímala.

Boli tu bojové štíty, kopije a scvrknuté ľudské hlavy z Afriky; drevené plastiky z Indie a južných ostrovov; sloní kel, roh nosorožca, kamenné sošky z Egypta a kopy kníh, časopisov, starých máp a denníkov. Zásuvky a škatule pretekali množstvom bezcenných suvenírov a Rhysov písací stôl bol ešte vždy zaprataný všetkým možným, rovnako ako pred siedmimi rokmi, keď sa usadil do svojho starého koženého kresla a zaspal naveky.

Gwyneth sa pomedzi nábytok pretisla do kuchyne. V sporáku sa kúrilo, v malej miestnosti bolo ako v peci. Otvorila okenice v nádeji, že dovnútra zavanie aspoň nejaký vánok a ochladí vzduch. Len čo miestnosť zalialo svetlo, ohromene zistila, že Wallymu sa akosi podarilo dostať do špajzy a teraz naradostene ňúra v jej poslednom vrecku cukru.

„Ty si teda nezbedník,“ hrešila ho a schmatla za kožu na zátylku, pričom si dávala pozor na jeho nebezpečné pazúry. „Nečudo, že si taký tučný.“ Musela sa uškrnúť, ako vážne sa tváril a s pôžitkom si oblizuje cukor z nosa a labiek. Odniesla ho k zadným dverám a vyhodila na verandu. „Kššš,“ odohnala ho.

Wally na ňu skormútené zazrel a potom sa namrzene pobral preč, tak šmatlajúc krivými nohami, že len zázrakom sa o ne nepotkýnal.

„Tak,“ vyhlásila Gwyneth rázne. „Konečne sa môžem pustiť do práce.“

Vrátila sa do kuchyne a pustila sa do pečenia torty. Danny bol jej miláčik, a keď bol v škole, jeho bezočivý úsmev a nekončné otázky jej veľmi chýbali. V kútiku duše si želala, aby si vzal príklad zo syna Johna Blaka, pretože George bol pokojné, poslušné dieťa, ktoré s ľahkosťou prijalo správu o otcovej smrti.